

Stanovi hrvaški so na vsakem zboru krepko zahtevali, da se Krajina zedini z materjo zemljo, in da se odstranijo tudi generali. Na zboru, ki je bil leta 1651. na Dunaju, kamor je bil pozval cesar Hrvate, da se dogovore o uredbi odnošajev na Hrvaškem glede na dedne avstrijske dežele, so Hrvati pod vodstvom bana Nikolaja Zrinjskega krepko poudarjali svoje pravice ter niso popustili v nobenem vprašanju, kar so jih predložili cesarski svetovalci.

Da pa na cesarskem dvoru niso iskreno mislili s temi dogovori, dokazuje najbolje dogodek, ki se je kmalu zatem pripetil v Senju. Cesar Ferdinand III je podelil Senju pravice svobodnega mesta, toda mestni stotnik ni dovolil poslancu hrvaškega zbora, da meščanom razglasi to cesarsko pismo. — Nemški zapovedniki pa so se kar z vso silo hoteli okoristiti tudi s šumami v Primorju; celo morsko obrežje so zapirali bližnjim prebivalcem ter si sami lastili pravico do ribjega lova. Hrvatje so seveda neprenehoma tožili na cesarskem dvoru take nasilnike, toda cesar jih je vedno tolažil, češ, da se sčasoma obrne vse na bolje.

(Dalje prihodnjič.)

Azrael.

»Oj ljubosumni paša ti, Al' smem te nekaj vprašati?	»Jaz vse vojské bi nanj poslal In bi predrzneža iskal.
Zakaj zapiraš jo v harém, Čerkesko mlado, luč očem?«	In joj mu, kadar bi ga vjel, Tako bi ga ob glavo del.««
»Čuj... Selima se jaz bojim, Da ona ne uide z njim.««	»Ho, ho, dasi preseda ti, To moram ti povedati:
»Oj bistrourni paša ti, Al' smem te dalje vprašati?	Ne bodeš ga, ne bodeš vjel, Če pride angel Azrael.«
Pa kaj bi storil, moj gospod, Če več ne bi je našel tod?«	In strah mu lice spreleti, In plašno paša govori:
»Ne bodem ga, ne bodem vjel, Če pride angel Azrael.««	

Mihael Mihajlov.

